

„Az én borászatomban a legfontosabb ember talán a mikrobiológus.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Vendégeink! Kedves Kollégák!

A Magyar Tudományos Akadémia borversenyének tavalyi eredményhirdetését követő kóstolás és kötetlen beszélgetés közben mondta ezt a jelképesnek is nevezhető mondatot az egyik díjnyertes borász. Jelképesnek gondolom több okból is. Egyrészt a helyszín miatt. Hiszen itt, a magyar tudomány szimbolikus központjában hangzott el. Másrészt egy meglehetősen fiatal tudományág művelőjéről beszélt elismeréssel olyan valaki, aki egy évezredes múltra visszatekintő szakma képviselője. Ez is jelzi, hogy a mai borkészítés nem csak művészi alkotás, hanem a tudományos kutatás eredményeit is intenzíven alkalmazó értékteremtés.

Gondoljunk csak bele: a borról már az Ószövetségben olvashatunk. Az elmúlt évezredekben nemzedékről nemzedékre szállt a szőlő telepítésének, gondozásának, szüretelésének és a bor készítésének ismerete. Ugyanakkor akiknek megadatott, hogy ezzel foglalkozhassanak, arra is törekedtek, hogy minél tökéletesebb legyen a végeredmény. Egy palack újbórnban generációk tudása és az éppen aktuális innovációs törekvések is benne vannak. Mint ahogyan az emberiség közös tudáskincse is kutatói generációk munkájának eredménye, amelyet a mindenkori kutatói közösség mindig próbál bővíteni és pontosítani.

Amit a régi borászok csak az öregek elbeszéléséből, majd később saját tapasztalataikból ismertek, azt ma már nemcsak sejtjük, hanem igazolt tények alapján tudjuk – a tudománynak köszönhetően. Évszázadokkal ezelőtt inkább csak jelenségeket figyeltek meg a minél zamatosabb bor előállítására törekvő szakemberek. Manapság viszont már könyvtárnyi szakirodalma van az erjedési folyamatok biokémiájának, vagy éppen az élesztőszerű szervezetek

fiziológiájának. De kutatók eredményei nyomán tudhat meg a borász többet a termőtalajról, az éghajlatról, a kártevőkről és az ellenük való minél hatékonyabb védekezésről.

A tudományt és a borászatot a hagyományok tisztelete és ápolása is összeköti. Számunkra, a Magyar Tudományos Akadémia tagjai számára ilyen tradíció például, hogy minden év május elején összeül legfontosabb döntéshozó testületünk, a Közgyűlés. A néhány nap múlva esedékes 199. közgyűlésen ismét összegyűlünk mi, akadémikusok és nem akadémikus közgyűlési képviselők, hogy számot vessünk az elmúlt év munkájával, és megválasszuk Akadémiánk új tagjait.

Hagyomány immár az is, hogy tavasszal meghívjuk magunkhoz azokat a borászokat, akik elküldték nekünk legjobbnak ítélt boraikat, pezsgőiket, mi pedig, bort kedvelő és ahhoz értő kutatók szakvéleményt mondunk róluk.

E hagyománnyá vált borversennyel mindannyian nyerünk. Mi itt az Akadémián hódolhatunk egyik szenvedélyünknek, és évről évre jobbnál jobb borokat kóstolhatunk, a magyar borászok legkiválóbbjai pedig egy értő közönségnek és pályatársaiknak egyaránt megmutathatják, mi került a palackokba az előző években a tapasztalatoknak, a tudománynak és a sok-sok odafigyelésnek köszönhetően. Leginkább viszont a magyar bor ügye nyert, hiszen az akadémiai bormustra minden évben hozzájárul ahhoz, hogy a minőségi magyar borokat és termelőiket minél többen megismerjék.

Azoknak a pincészeteknek és borászatoknak, amelyek képviselői ma itt vannak, kiváló borokat köszönhetünk. Olyanokat, amelyeket megillet „Az MTA Bora” kitüntető cím. Köszönjük mindannyiuknak, hogy az Akadémia rendezvényein és itt az Akadémiai Klubban hazai és külföldi vendégeinket is olyan borokkal kínálhatjuk, amelyekre méltán lehetünk büszkék nemzetközi összehasonlításban is.

Gratulálok a nyerteseknek!